

[Helge Mortensen]

spørgsmål op. I øvrigt, når vi er ved offshoreaktiviteterne, er der vel også andre forureningskilder, bl.a. den, der rent faktisk kommer af, at der opholder sig mennesker i området, og at der arbejdes og produceres i området. Jeg ved, at der er omfattende regler for, hvordan disse ting skal bringes i land, men om der på det område er internationale regler for Nordsøen, og om vi lever op til dem, ved jeg ikke.

Det sidste område, jeg vil nævne her, er den form for dumpning, som kaldes klappinger; det er den havneslam, som sendes ud og dumpes lidt længere ude fra kysten. Det er et område, som også indgår i Nordsøkonferencen, og jeg forstod på ministeren, at det i høj grad var et spørgsmål, som man måtte tage op – sådan måtte jeg i hvert fald forstå ministeren. Jeg må også forstå det svar, som kom i dag på udvalgs-spørgsmål nr. 60, sådan, at der på klappingsområdet er overvejelser om både nationalt og i forbindelse med Nordsøkonferencen at tage denne trafik op hvad angår de mest forurenende havneslamstoffer, som sejles ud.

Ahlmann-Ohisen (KF):

Hvordan står egentlig Nordsøen i folks bevidsthed? For mange er det en arbejdsplads. Jeg tænker på fiskerne, på folkene på olieplatformene og på de ansatte på skibene. Fiskerne lever af at fange fisk, og de vil naturligvis gerne fange så mange og så sunde fisk som muligt. Fiskerne er også klar over, at forureningen fra skibene, fra luften, fra olieplatformene, fra dumpning, fra havafbrænding, fra ødelæggelse af fiskenes ynglesteder og navnlig fra floderne skader deres erhverv.

Disse forureningskilder har de med rette sagt fra over for. Det viser, at de tager deres erhverv alvorligt, og det skal vi, der bare spiser fisk, være glade for.

Vi skal presse på for at få begrænset den truende forurening, inden der sker uoprettelige skader. Det skal skibenes besætninger og folkene på olieplatformene naturligvis hjælpe med til. Vi, der hverken er fiskere, matroser eller ansatte på olieplatforme, hvordan møder vi Nordsøen eller Vesterhavet? For de fleste af os er det noget med ferie, frihed og afslapelse. Vi tager til Vestkysten for at blive blæst igennem, opleve vild natur og i sommertiden måske sole os lidt.

Men alle ser vi også forureningen, når vi går langs stranden. Hvem har ikke fundet nogle af de mange tusinde havfugle, der hvert år er døde efter at være blevet fedtet ind i olie? Hvem har ikke trådt i olieklager? Og hvem har ikke set plasticdunkene flyde rundt på vore strande?

Denne forurening fjernes nogle steder af grundejerforeninger, turistforeninger, kommuner og mange andre, og selv om det er godt og fornuftigt, er det altså forurenere, vi skal have til at stoppe sin forurening.

Derfor skal vi gøre Nordsøen til et særligt havområde efter den globale Marpolkonvention. Vesttyskland, Sverige og Danmark skal søge at overbevise især Sovjetunionen om, at bilag 3 og 5 vedrørende emballerede farlige stoffer og udtømmning af skiffsaffald skal sættes i kraft hurtigst muligt. Det er dybt skuffende, at dette ikke for længst er godtaget. Vi skal også have bedre styr på den forurening, som kommer fra vores olieplatforme.

Men har vi så fanget alle synderne? Nej, langt fra. Vi indbyggere inde i landet er faktisk selv blandt de største. Nordsøen får tilført alt for mange næringssalte, og floderne og vandløbene i øvrigt tegner sig for en meget stor del af disse.

Man kan sige, at det danske bidrag er forholdsvis beskedent, men alligevel har vi med vores vandmiljøplan fra foråret sat os for at forbedre vandkvaliteten i vores udledninger betydeligt. Vi har sat os for at reducere udledningerne af kvælstof med 50 pct. og udledningerne af fosfor med 80 pct. I oplægget til Nordsøkonferencen stiler man også mod en reduktion, nemlig på 50 pct. af såvel kvælstof som fosfor.

Det giver ikke Det Konservative Folkeparti problemer at støtte disse reduktioner. Skulle det så vise sig, at skønnene over fosforens mindre betydning i den salte Nordsø ikke holder, er vi klar til at støtte stramminger på dette punkt.

Også for udledninger af tungmetaller og organiske klorforbindelser fra floderne er der stillet en reduktion på 50 pct. i udsigt. Det kan vi varmt støtte. Det er i virkeligheden en god investering i sunde fisk på vort eget og vore børns spisebord. Det samme ville forbudet mod dumpning og havafbrænding være.

Ingen er vist i tvivl om Danmarks engagement i denne sag. Nu håber vi, at miljøministe-